

ביאורים לפרקי אבות

המשנה עם פירוש רש"י

פרק שישי

א שְׁנוּ חֲכָמִים בְּלִשׁוֹן הַמִּשְׁנָה, בְּרוּךְ שֶׁבָחָר בָּהֶם וּבְמִשְׁנָתָם.
 יא כָּל מֵה שֶׁבָּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, לֹא בָּרָאוּ אֱלֹא
 לְכַבּוֹדוֹ, שְׁנֵאמַר: כָּל הַנִּקְרָא בְּשָׁמַי וּלְכַבּוֹדִי, בָּרָאתִיו יִצְרָתִיו
 אֶף עָשִׂיתִיו. וְאוֹמַר: ה' יִמְלֶךְ לְעֵלָם וָעֵד:

פירוש רש"י

(א) שְׁנוּ חֲכָמִים. בלשון המשנה שמכאן ואילך ברייתא היא ומתוך כלומר ברייתא היא ובלשון שהללו דברי הגדה הן ומספרות המשנה היא שנויה אבל אינה בעסק ת"ת נהגו לאומרן בבית משנה ומה שנו ר"מ אומר וכו' הכנסת עם שאר פרקים הללו של ולפי שעד עכשיו כל הפרקים מס' אבות: (יא) אלא לכבודו. משנה לפיכך הוצרך להודיע לשבחו:

"פרקי אבות הם חלק מתושבע"פ שלמורה צריך להיות בהבנה והשגה דוקא, ולכן אין להסתפק באמירת פרקי אבות, אלא צריכים ללמדם בעיון, כראוי בתושבע"פ.

אלא שמכיון ש"איני מבקש . . . אלא לפי כחן", לא תובעים מכאור"א שילמד בעיון את כל המשניות דכל פרק בכל שבת ושבת, מכיון שמסתמא ענין זה יקשה להביאו לידי פועל; אבל עכ"פ משנה אחת בכל פרק, יש ללמוד בעיון כדבעי בתושבע"פ, והיינו שנוסף לאמירת המשניות בנוסח דאדמו"ר הזקן המודפס בסידור (ששם לא נדפסו המפרשים), יחזיק לידו ג"כ ספר משניות עם מפרשי המשנה, עכ"פ ספרי המשניות עם עיקר תוספות יו"ט ופירוש רבי עובדי' מברטנורא (המפרשים היסודיים), וילמד מתוכם עכ"פ משנה אחת כאמור עם המפרשים (שהם התושבע"פ בתושבע"פ גופא).

והאמור שייך במיוחד לתלמידי התמימים, שזהו עיקר ענינם – לימוד התורה בפירושי', בהבנה והשגה, ואדרבה: הסדר אצלם הוא הפוך – בתחילה לימוד לעיונא, ואח"כ אמירה סתם".

(משיחת ש"פ נשא, י"ב סיון ה'תנשא – התוועדות א' – בלתי מוגה)

ביאורים לפרקי אבות

מתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שלימות מלכותו של הקב"ה בגאולה האמיתית והשלימה

ולאחמ"כ ממשיכים בסיום וחזרתם וסך הכל של התפילה - באמירת תפילת "עלינו לשבח", שאנשי כנסת הגדולה תיקונו בסיום כל תפילה ותפילה במשך כל השנה כולה (כולל גם ביו"ט, ועד לכל חמשת התפילות של יום הכפורים, שאפילו לאחרי אמירת "עלינו" בסיום תפלת נעילה, שזהו הסיום וחזרתם והסך הכל דיוה"כ, הרי מיד לאחמ"כ בסיום התפילה השייכת למחרת יוה"כ אומרים שוב "עלינו לשבח"), ועד לסיומה וחזרתה בשלימות המלכות לעת"ל, בגאולה האמיתית והשלימה.

ומסיימים ב"אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך" (שזהו הסיום והחזרתם ממשי), שהצדיקים הם בבחי' התיישבות ומנוחה, באופן ד"ישרים" - ישר יחזו פנימו", "את פניך" - "פנים בפנים דיבר ה' עמכם", ע"ד שהי' במתן תורה.

וע"י ה"שנו חכמים בלשון המשנה" זוכים תיכף ומיד לגאולה העתידה, כמאחז"ל "אין גליות מתכנסות אלא בזכות המשניות", כמובא גם בתורה אור בתחילת פרשת שמות.

וממילא זוכים תיכף ומיד לגאולה העתידה ע"ד יציאת מצרים, באופן ד"ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקן" (הקשור לתו"א הנ"ל) בגאולה השלימה, וכמו"כ בנוגע לכל בני ישראל, כאו"א לשבט שלו, מראובן ושמעון עד לנפתלי, שכולם זוכים תיכף ומיד ל"סלקן" מן הגלות לגאולה העתידה, לארצנו הקדושה, ושם גופא לירושלים עיה"ק ולבהמ"ק.

(משיחות ש"פ במדבר, ה' סיון ה'תשנ"א - בלתי מוגה)

בכל זה מיתוסף עוד יותר מצד הפרק בפרקי אבות בשבת זו, שסיומו וחזרתו הוא ב"הוי' ימלוך לעולם ועד", ודוגמתו בעולם (כנ"ל) שענין המנוחה פועל שלימות באדם ובעולם) - שמתגלה הנקודה דכל עניני העולם, "כבודו" של הקב"ה - "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו".

כולל ועיקר - שלימות ענין המלכות בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו ("יום שכולו שבת ומנוחה"), כאשר "ה' ימלוך לעולם ועד" - דקאי על שלימות נצחיות מלכותו של הקב"ה לעתיד לבא כש"והיתה להוי' המלוכה" - בכל העולם כולו, ודוגמתו בנוגע לבני ישראל - "עבד מלך מלך".

וזה בא בהמשך לתחילת הפרק "שנו חכמים בלשון המשנה" (שפרק זה הוא רק "בלשון המשנה" להיותו ברייתא), ד"חכמים" קאי גם על כאו"א מישראל ("וכל בניך לימודי ה'"), כי מכיון שנשמתו היא "חלק אלקה ממעל ממש" יש בו גם ענין החכמה, שהרי כל יהודי כולל מכל העשר כוחות (ספירות) החל מהתחלתם וראשיתם - חכמה ובינה, ולאחמ"כ כל המדות (שענינם הוא העבודה ד"בכל לבבך", ואיזו היא עבודה שבלב זו תפילה), עד לסיום הפרק בספירת המלכות (כנ"ל), סיום ושלימות כוחות הנפש.

ובמיוחד בשבת זו שהספירה (דספירת העומר) שלה היא "מלכות שבמלכות", כפי שספרנו אתמול בסיום התפילה (שענין זה נמשך על כל היום כולו, ובאופן ד"סלה").

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!